

народ, той водеше край опасни бездни, сред стаени засади, далеч от опасни стъпки, като опитен главатар, своето стадо по тайни бродове и непознати пътеки, за да го изведе към светлия друм на трайната победа. За векове.

Този който бе видял нетрайността на измамливия царски венец, който бе опитал порчивия залък на изгнанника, който бе изучил няколко занаята за да си изкарва в дни на неволя хляба с тежък труд, който знаеше да цени искрено подадената приятелска десница и да се пази от изкусно прикрития злочинец - той бе успял да създаде мощна империя простряна до границите на елинския, латинския и тевтонския свят.

И затова щяха да го нарекат най-велик от всички вѣнославянски царе.

Слънцето бе преминало голяма пладня когато през широко отворените градски порти ~~не~~ при Устието излезе невидяно до тогава мествие.

Струпаните тълпи, извън крепостните ~~придиже~~ стени, коленичиха и отправиха в чинно страхопочитание взор към високите посрещачи. Простираха ръце, надаваха ликуващи викове:

-Слава Богу във висините! Най-сетне се изпълни Асеновата воля!

На чело на ~~посрещачите~~ вървяха левити в бели одежди, с икони в ръце. Следваха дякони които носеха хоругвите на престолните църкви. Заобиколен от всички епископи на Търновската епархия, светият старец Василий, облечен в монашеско расо, вървеше следван от всички свои священослужители и високи духовници, църковния клир на околността и целия монашески лик от съседните обители.

Леко дрънчаха кадилата с благоуханен дим в ръцете на епископи и архидякони. Хилядите воценици трепкаха в падащия здрач като море от светлини. Далече, над равнините изпълнени с безброен народ, се разнасяше ~~ти~~ тихия хор на монасите, които славяха преподобната Петка от Епиват.

Веднага подир духовенството вървеше Иоан Асен, облечен в тъмно възнено расо, бос, гологлав, със скръстени на гърдите ръце.